

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.802 van 10 maart 2003
in de zaak A. 121.881/XIV-10.255.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. HERTOGEN,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13 A

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 30 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HERTOGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Angolese nationaliteit, is in België binnengekomen op 11 februari 2002 en heeft zich op 13 februari 2002 vluchteling verklaard.

1.2. Op 11 maart 2002 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 2002 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweerde de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de bakongo-etnie te behoren en uit Luanda afkomstig te zijn. U bent sedert 1992 sympathisant van de ‘UNITA’ (União Nacional para a Independência Total de Angola) en u voerde campagne voor de UNITA tijdens de verkiezingen. U bent sedert 5 juni 1997 effectief lid van de UNITA in de wijk Kikolo (Luanda). U hield het geld bij dat de leden bijdroegen tijdens iedere vergadering (50 kwanza) en u nam deel aan vergaderingen met de overige vier leden uit uw wijk in de woning van de chef, Temo Simão, in de ‘Rua Kianda’. Ook uw ouders, N.i A. en E. K., steunden de UNITA. Op 22 augustus 2001 werd er een trein, waarin zowel burgers als militairen aanwezig waren, aangevallen door de UNITA voorbij Dondo (in de provincie Zenza). Er heerste verwarring in Angola en de chef, Temo Simão, riep op tot een vergadering op 13 november 2001. Ongeveer vijf dagen na de aanval had u het nieuws reeds vernomen in de pers en hoorde u eveneens dat de UNITA verantwoordelijk was voor de aanval. U weigerde het te geloven, maar op de vergadering werd dit door uw chef bevestigd, die het op zijn beurt van de leiders in de provincies had vernomen. U stemde enerzijds in met de aanval omdat de UNITA de democratie in Angola wilde herstellen, anderzijds vond u dat er reeds vele doden waren gevallen in de Angolese burgeroorlog. De chef lichtte u er nog over in tijdens de vergadering dat de secretaris-generaal van de UNITA, Paulo Lukambo Gato, was gearresteerd en dat de

chef van buitenlandse zaken, Alcides Sakala, was omgebracht. De chef zei nog dat de situatie slecht was en er voorlopig geen vergaderingen meer zouden worden gehouden. Drie geüniformeerde personen drongen de woning binnen en arresteerden u en de overige vier aanwezige leden. U werd geslagen. De woning van Simão werd doorzocht en er werden documenten van de UNITA gevonden. U werd met de vier andere leden per auto naar de gevangenis van Comarca (município Sambizanga) gevoerd, alwaar u van de andere leden van de UNITA werd gescheiden. U werd tijdens uw opsluiting dagelijks geslagen en ernstig mishandeld. U werd niet ondervraagd, omdat er reeds bewijzen waren van uw lidmaatschap van de UNITA, door de documenten van de UNITA die in de woning van Simão waren gevonden. Op 16 januari 2002 kwam een kolonel binnen het Angolese leger, Alemão, u uit de cel halen. Uw schoonvader, Makessé, bleek een voormalige leraar te zijn van de kolonel. Uw schoonvader en de kolonel voerden u naar de plantage van de kolonel in Viana. De kolonel wilde echter dat u niet te lang bij hem verbleef, omdat dit te veel risico inhield en nam de nodige regelingen opdat u het land zou kunnen verlaten. Op 10 februari 2002 reisde u vanuit de luchthaven van Luanda, '4 de Fevereiro', onder begeleiding van een heer van Angola, Thomas, per vliegtuig naar België (met tussenlanding in een voor u onbekende luchthaven), alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg op 12 februari 2002 asiel aan in België. Er dient te worden benadrukt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u ingeroepen feiten ter staving van uw asielaanvraag een uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, omdat u hierover vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegde, betreffende elementen die de kern van uw asielrelaas raken.

Vooreerst kunnen er enige vraagtekens worden geplaatst bij uw vermeende lidmaatschap van de UNITA. Zo slaagt u er voor het Commissariaat-generaal (CG) in het geheel niet in de correcte betekenis van de symbolen van de vlag van de UNITA te geven (CG p. 7) en stelt u meer bepaald volledig onterecht dat de zon 'het respect voor het onderdrukte volk voor iedereen' (sic) zou betekenen (CG p. 7); verklaart u verkeerdelijk dat de haan 'het respect voor het Afrikaanse volk voor de buitenlandse overheersing' zou betekenen (CG p. 7) en de groene kleur de hoop van de Angolese vrouwen symboliseert (CG p. 7) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). Verder beweert u geheel in strijd met de werkelijkheid tijdens het verhoor in dringend beroep dat de UNITA op 13 maart 1966 in Luanda zou zijn opgericht (CG p. 7) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U beweert voor het Commissariaat-generaal onterecht dat de (overleden) UNITA-leider Jonas Savimbi uit Bailundo afkomstig zou zijn (CG p. 7) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U beweert volkomen onterecht dat de gewapende strijdkrachten van de UNITA dezelfde naam, UNITA, zouden dragen (CG p. 8) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U verklaart verkeerdelijk voor het Commissariaat-generaal dat Sebastião Dembo de vice-president van de UNITA zou zijn (CG p. 8) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U kent verder de naam niet van de clandestiene radio waarover de UNITA beschikt, alhoewel u beweert dat de UNITA wel degelijk over een radio beschikt (CG p. 8). U verklaart voor het Commissariaat-generaal in strijd met de werkelijkheid dat Chivukuvuku tot de regeringspartij, MPLA, zou zijn toegetreden (CG p. 8). U blijkt voor het Commissariaat-generaal niet in staat uit te leggen wat de 'GURN' (Governo de Unidade e Reconciliação Nacional) precies inhoudt (CG p. 9) en u stelt dat de UNITA deel uitmaakt van de GURN, maar u kan niet verduidelijken wie van de UNITA in de GURN zetelt (CG p. 9). Voorgaande vaststelling is merkwaardig aangezien u voor het Commissariaat-generaal beweert dat de installatie van de GURN op 11 april 1997 precies de aanzet voor u was om effectief lid te worden van de UNITA op 5 juni 1997 (CG pp. 4 en 11). U blijkt(t) tijdens het verhoor in dringend beroep evenmin te weten hoeveel zetels de UNITA in de Assembleia Nacional heeft (CG p. 9), hetgeen opmerkelijk is aangezien u voor het Commissariaat-generaal nog verklaart dat u propaganda voor de UNITA heeft gevoerd (net zoals uw ouders) tijdens de verkiezingen (waarvan u zich de datum niet meer kon herinneren) (CG p. 20). U kent met uitzondering van Alcides Sakala en Paulo Lukambo Gato geen UNITA-leden die in het parlement zetelen (CG p. 9), alhoewel u beweert dat het er 'veel' zijn (CG p. 9) en overigens stelt u in strijd met de werkelijkheid dat Alcides Sakala en Paulo Lukambo Gato in het parlement zetelen (CG p. 9) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

Redelijkerwijze kan er van u worden verwacht dat u correcte en gedetailleerde informatie kan verstrekken over de partij waarvan u beweert sedert 1992 sympathisant te zijn (CG p. 11) en sedert 5 juni 1997 effectief lid te zijn (CG p. 4), aangezien u zich voor wat betreft de motieven van uw asielaanvraag uitsluitend op uw lidmaatschap van de UNITA baseert.

In dit verband is het eveneens merkwaardig (en weinig aannemelijk) dat u omtrent de treinaanslag (de reden tot het houden van de vergadering op 13 november 2001) verklaringen aflegt die flagrant in strijd zijn met de werkelijkheid, zoals die wordt verwoord door de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaart u herhaaldelijk voor het Commissariaat-generaal en volledig in strijd met de werkelijkheid dat de aanslag op de trein op 22 augustus 2001 plaatsvond (CG p. 12) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd hoe u het nieuws over de aanslag heeft vernomen, beweert u dat Temo Simão op de vergadering van 13 november 2001 de aanval op de trein door de UNITA op 22 augustus 2001 bevestigde (CG p. 13), maar u had reeds eerder (met name ongeveer vijf dagen na de aanval op de trein) het nieuws over de aanval op de trein vernomen op de radio (CG pp. 13 en 14). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of de UNITA de verantwoordelijkheid voor de aanval heeft opgeëist, antwoordt u ontkennend (CG p. 14), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat UNITA reeds op 13 augustus 2001 de verantwoordelijkheid voor de aanval op de trein heeft opgeëist (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). Verder beweert u al eveneens verkeerdelijk dat de aanval gebeurde wanneer de trein Dondo reeds was gepasseerd en stelt u onterecht dat de trein misschien op weg was naar Malanje (CG pp. 12 en 14) (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

Bovendien legde u over de (vervolgings-)feiten incoherente verklaringen af voor de diverse Belgische asielinstanties (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (verhoor dd. 11 maart 2002) en Commissariaat-generaal). Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat tijdens de vergadering er tien gewapende soldaten van de MPLA binnenvielen (DVZ p. 8), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweert dat er tijdens de vergadering drie personen in uniform de woning binnenvielen, één persoon aan de deur stond te wachten en een voor u onbekend aantal personen buiten stond (CG p. 16). U verklaart voor het Commissariaat-generaal dat de woning werd doorzocht en er documenten van de UNITA werden gevonden, maar u slaagt er niet in deze documenten te specificeren (CG p. 17), alhoewel u benadrukt dat de documenten het doorslaggevende bewijs vormden van uw lidmaatschap van de UNITA (CG p. 19). Verder is het bijzonder merkwaardig dat u voor het Commissariaat-generaal verklaart dat 'op een dag' de kolonel u uit de gevangenis kwam halen, maar u de precieze datum aanvankelijk niet kan specificeren, omdat u 'heel ziek was' (CG p. 20). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal nogmaals naar de datum van uw ontsnapping uit de gevangenis wordt gepolst, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CG p. 21). Tenslotte slechts wanneer u uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat er op 16 januari 2002 (datum die u aan het begin van uw relaas aanhaalde als een correctie op de datum die werd vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, CG p. 10) is gebeurd, stelt u dat dit de datum is dat de kolonel u uit de gevangenis hielp ontluchten (CG p. 21).

Ook uw verklaringen voor de diverse Belgische asielinstanties omtrent uw reisweg zijn weinig overtuigend. Immers, u weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u naar België zou zijn gereisd (CG p. 24) en u weet niet in welke luchthaven u een tussenlanding maakte (CG p. 25). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw begeleider, João, heette (DVZ p. 7), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweert dat uw begeleider, Thomas, heette (CG p. 24). U blijkt ook niet in het bezit te zijn van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk zou kunnen maken.

De door u voor de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde bijsluiters van de medicijnen, Cipramil en Trazolan, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, aangezien deze irrelevant zijn voor uw asielrelaas en geen aanwijzing inhouden dat deze medicijnen voor u werden voorgeschreven. Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u medicatie neemt tegen depressie en u daardoor niet helder meer kan denken (DVZ p. 8), terwijl u dit in het geheel onvermeld laat tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal en ook nalaat een medisch attest voor te

leggen, waaruit blijkt dat u moeilijkheden zou hebben om uw relaas coherent naar voor te brengen omwille van geheugenproblemen.

De door u voorgelegde identiteitskaart van Angola (met nummer XXX), doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, omdat uw identiteit niet meteen in twijfel wordt getrokken.

Tot slot brengt uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen andere elementen naar voor die de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermogen te wijzigen.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“3 In rechte

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing nietig te verklaren wegens schending van art. 52 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’).

Doordat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing meent dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, maar in werkelijkheid een beslissing ten gronde heeft genomen, gebaseerd op motieven die de beperkingen van het woord ‘kennelijk’ overstijgen en die verder gaan dan het onderzoek van de ernstige vrees voor vervolging.

Terwijl art. 52, 7/ Vreemdelingenwet twee belangrijke beperkingen omvat, die blijken uit de lectuur ervan. Deze bepaling luidt immers als volgt:

‘(...) wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormelde Internationale Verdrag’.

Volgens verzoeker miskent de Commissaris-generaal beide beperkingen.

3.1 Miskenning van het begrip ‘kennelijk’

Het woord ‘kennelijk’ in art. 52, 7/ Vreemdelingenwet is niet zonder belang. Het houdt immers in dat de Minister of zijn gemachtigde in de ontvankelijkheidsfase slechts een beperkt onderzoek mag voeren naar de grond van de zaak. Enkel de aanvragen die na een prima facie onderzoek zonder enige twijfel niet gegrond worden bevonden, mogen in dit stadium worden afgewezen. Er kan dus enkel worden besloten tot onontvankelijkheid als redelijkerwijze kan worden gesteld dat een gegronde vrees voor vervolging ontbreekt. Zodra er een ernstig element wordt aangebracht door de kandidaat-vluchteling of indien er twijfel bestaat, moet aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel worden verleend en moet deze toegelaten worden tot het onderzoek ten gronde.

Dit werd bevestigd in Uw arrest van 27 maart 1996 (nr. 58.886), waarin U stelde dat als er enkel twijfels bestaan over de mogelijks beslissende elementen voor de erkenning of de weigering, de asielinstantie deze moet behandelen in het kader van de gegrondheid(s)fase en niet in het kader van de ontvankelijkheid:

‘l'autorité administrative doit se fonder sur des éléments considérés comme établis et selon lesquels la demande est frauduleuse ou ne se rattache à aucun critère justifiant l'octroi de l'asile; que lorsque, comme en l'espèce, elle conçoit seulement des doutes sur des éléments qui pourraient s'avérer décisifs pour la reconnaissance ou le refus du statut de réfugié, tels la sincérité de l'engagement politique du demandeur d'asile ou l'existence de fausses accusations lancées contre lui, il lui appartient de lever ces doutes en instruisant la demande au fond’;

Net als in het geciteerde arrest heeft de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing ‘enige vraagtekens geplaatst’ (sic) bij het lidmaatschap van verzoeker van UNITA. Nochtans heeft verzoeker voldoende elementen aangebracht die zijn lidmaatschap van UNITA meer dan aannemelijk maken.

Hij heeft tijdens het interview de samenstelling, vergaderplaats van zijn lokale UNITA-afdeling coherent beschreven, net als zijn functie binnen de afdeling. Daarnaast

geeft hij ook heel wat correcte informatie over UNITA. In zijn beslissing laat de Commissaris-generaal op frappante wijze deze elementen links liggen en wijst hij alleen op verzoekers vergissingen en op de lacunes in zijn antwoorden. Tijdens het interview vermeldde verzoeker correct de stichtingsdatum van UNITA, beschreef hij correct de vlag en gaf hij de correcte benaming van de naam van de vrouwen- en jongerenafdeling van UNITA. Hij wist bovendien ook perfect wat de functie was van Alcides Sakala (chef buitenlandse zaken - zie ook stuk 3) en Paulo Lukamba Gato (secretaris-generaal - zie ook stuk 4). De Commissaris-generaal verwijt bovendien aan verzoeker dat hij verkeerdelijk verklaarde dat Sebastião Dembo de vice-president van de UNITA zou zijn. Deze stelling van de Commissaris-generaal is onterecht! Uit allerlei informatie (zie als voorbeeld bijgevoegde stukken 5 en 6) blijkt dat de vice-president voluit Antonio Sebastião Dembo heet. Het feit dat verzoeker zelfs de tweede voornaam weet van de vice-president van de UNITA (kent), maakt het des te meer waarschijnlijk dat hij wel degelijk lid was van de UNITA, één van de belangrijkste motieven van verzoekers asielaanvraag. Redelijkerwijze kon de Commissaris-generaal deze elementen niet ontkennen en verzoeker is dan ook van oordeel dat als diepere twijfels bestonden over zijn lidmaatschap deze twijfels onderzocht hadden moeten worden in het kader van de procedure ten gronde. Bovendien heeft verzoeker tijdens het interview aangegeven dat hij contact had proberen op te nemen met de UNITA vertegenwoordiging in België, maar dat deze verhuisd was. Hij kreeg vervolgens een post-it toegestopt met daarop het nieuwe adres. Dit adres had voor hem een mogelijkheid kunnen bieden om zijn lidmaatschap alsnog te bewijzen in een procedure ten gronde, maar hij kreeg er eenvoudigweg niet de kans toe!

Volgens de Commissaris-generaal werden eveneens incoherente verklaringen afgelegd met betrekking tot de vervolgingsfeiten. Zo zou er een tegenspraak zijn over het aantal soldaten dat binnenviel op de vergadering van zijn UNITA-afdeling. Verzoeker merkt op dat de verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal enkel meer gedetailleerd zijn. Bovendien heeft hij duidelijk uiteengezet tijdens het interview bij de Commissaris-generaal dat de vertalingen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van een penibele kwaliteit waren, omdat de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken het Portugees uit Portugal sprak, terwijl hij het Portugees uit Angola spreekt. Beide varianten verschillen sterk. Zo werden de data in de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken flagrant verkeerd vertaald. Het is dus goed mogelijk dat er nog andere fouten in de vertaling zijn geslopen, maar daarover kon verzoeker niet oordelen omdat hij zich bij de behandeling van zijn dringend beroep enkel kon uitspreken over de korte beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals die hem ter kennis was gebracht.

Het feit dat verzoeker niet kan specificeren welke documenten meegenomen werden tijdens de inval, maar dat deze documenten wel de aanleiding waren voor zijn arrestatie, maakt de aanvraag niet kennelijk ongegrond. Het is immers mogelijk dat alle documenten op de plaats van de inval zijn lidmaatschap konden bewijzen en dan doet het er niet toe welke documenten precies werden meegenomen.

Tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker aangegeven dat hij medicatie neemt tegen depressie, die hem belet helder te denken en dat hij lijdt aan geheugenproblemen ten gevolge van de mishandelingen tijdens zijn gevangenschap. Op ironische wijze, verwijt de Commissaris-generaal verzoeker dat hij dit vergeten te melden heeft en dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij er niet op werd gewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de voorgelegde documenten onvoldoende waren en dat de Commissaris-generaal hem niet de kans heeft gegeven om dit aan te voeren. Hij wenst erop te wijzen dat in de fase van de ontvankelijkheid de bewijslast niet op de asielzoeker berust.

3.2 Onderzoek van elementen die niets te maken hebben met verzoekers gegronde vrees voor vervolging.

De Commissaris-generaal haalt bovendien tegenstrijdigheden en fouten aan in verzoekers verhaal op punten die niets te maken hebben met de aangehaalde grond tot weigering van verblijf. Immers, het verblijf wordt geweigerd omdat de aanvraag kennelijk ongegrond zou zijn omdat verzoeker geen gegeven aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de (z)in van het Verdrag van Genève.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij na een inval van de politie gevangen werd genomen en mishandeld en dat hij vreest dat bij zijn terugkeer naar Angola hem

hetzelfde lot wacht. Deze vrees is gegrond op zijn lidmaatschap van UNITA in het algemeen. Hij wordt niet vervolgd omwille van de treinaanslag van augustus 2001, die enkel de aanleiding was voor de vergadering tijdens dewelke de inval plaatsvond. Verzoeker is dan ook van mening dat de Commissaris-generaal de grenzen van de weigeringsgrond overschrijdt door zich te baseren op gegevens die niet in verband staan met zijn gegronde vrees voor vervolging. De omstandigheid dat hij niet volledig op de hoogte is van de details van de treinaanslag - waarbij hij niet persoonlijk betrokken was en waarvan de inlichtingenvergadering abrupt werd onderbroken door de inval van de politie - doet dan ook geen enkele afbreuk aan de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging bij zijn eventuele terugkeer in Angola.

De verklaringen over zijn reisweg en het ontbreken van documenten die zijn reisweg kunnen staven zijn eveneens compleet irrelevant in de beoordeling van de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging.

3.3 Conclusie

Verzoeker is van oordeel dat hij in de fase van de ontvankelijkheid voldoende de ernst van zijn vrees voor vervolging heeft aangeduid en dat het onderzoek gevoerd door de Commissaris-generaal geen marginale toetsing meer uitmaakte van de aanwijzingen die hij aanbracht, maar het kader van de marginale toetsing vër te buiten ging. Derhalve is verzoeker van oordeel dat de Commissaris-generaal de aanvraag ontvankelijk had moeten verklaren en het grondig onderzoek van zijn asielaanvraag had moeten uitstellen tot de fase van de gegrondheid. Door in de fase van de ontvankelijkheid een meer dan marginale toetsing van de asielaanvraag door te voeren, beperkt de Commissaris-generaal bovendien verzoekers beroepsmogelijkheden. Immers, tegen een beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal zou verzoeker nog een beroep kunnen aantekenen bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, die volheid van bevoegdheid geniet. Nu kan verzoeker enkel op beperkte gronden beroep instellen bij de Raad van State, wat hij hierbij ook doet.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert : schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing meent dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, maar in werkelijkheid een beslissing over de gegrondheid heeft genomen;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker van mening is dat hij voldoende elementen heeft aangebracht die zijn lidmaatschap van UNITA meer dan aannemelijk maken, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing deze elementen links laat liggen en alleen wijst op verzoekers vergissingen en lacunes in zijn antwoorden, dat bovendien verzoeker naar informatie verwijst waaruit blijkt dat Antonio Sebastião Dembo wel degelijk de vice-president van UNITA is, dat de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg onterecht is; dat in de bestreden beslissing op accurate wijze wordt verwezen naar de verschillende lacunes in de kennis van verzoeker over UNITA; dat verzoeker in zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn vrees voor vervolging gegrond is op zijn lidmaatschap van UNITA; dat van een propaganda voerend UNITA-lid redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de betekenis van de symbolen en kleuren op de UNITA-vlag correct kan duiden, waar UNITA is opgericht, vanwaar de UNITA-leider Savimbi afkomstig was, wat de naam is van de clandestiene radio waarover UNITA beschikt, wie van de UNITA in de GURN zetelt, hoeveel zetels de UNITA in de Assembleia Nacional heeft en wie van de UNITA-leden in het parlement zetelen; dat verzoeker erin slaagt één motief te weerleggen, namelijk dat van de vice-president doch dit niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing

aangezien verzoeker de overige hierboven vermelde motieven, die teneinde de motivering te kunnen beoordelen dienen te worden samengelezen, niet betwist; dat uit het geheel van de motieven volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij vreest voor vervolging op grond van zijn lidmaatschap van UNITA; dat verzoeker niet aantoont dat deze conclusie onredelijk is; dat verzoeker stelt dat er geen tegenspraak is in de opeenvolgende verklaringen in verband met het aantal soldaten dat tijdens de vergadering binnenviel, maar dat zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen enkel meer gedetailleerd zijn, dat bovendien de vertaling voor de Dienst Vreemdelingenzaken van “penibele” kwaliteit is; dat verzoeker uitdrukkelijk tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er tien gewapende soldaten van de MPLA tijdens de vergadering binnenvielen; dat in dringend beroep verzoeker verklaarde dat drie militairen de woning binnenvielen, één militair aan de deur bleef staan en de anderen (hoeveel wist hij niet) buiten stonden; dat verzoeker niet kan aantonen dat hij geen tegenstrijdigheid betreffende het aantal militairen in de opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd; dat bij het begin van de procedure verzoeker om bijstand heeft verzocht van een tolk die de Portugese taal machtig is; dat verzoeker vervolgens geen opmerkingen heeft geformuleerd in verband met een eventueel taalprobleem van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat pas voor de Raad van State, na de afhandeling van zijn asielprocedure, hij voor het eerst aanvoert dat er zich een vertaalprobleem voordeed; dat, gelet op de ernst van de aantijging, redelijkerwijze mocht verwacht worden dat hij gedurende de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van deze problemen; dat verzoeker bovendien nalaat aan te tonen welke communicatieproblemen zich hebben voorgedaan en in welke mate dit zijn rechten heeft aangetast; dat verzoeker van mening is dat het feit dat hij niet kan specificeren welke documenten werden meegenomen de aanvraag niet kennelijk ongegrond maakt, aangezien alle documenten zijn lidmaatschap konden bewijzen; dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag; dat, met betrekking tot het verwijt dat verzoeker geen medisch attest heeft voorgelegd, hij wenst te benadrukken dat hij er niet op werd gewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat in de fase van de ontvankelijkheid de bewijslast niet op de asielzoeker berust; dat het op de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toekomt om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast op de eerste plaats voor de eisende partij is;

2.2.2.2. Overwegende dat verzoeker erop wenst te wijzen dat hij niet vervolgd wordt omwille van de treinaanslag; dat verzoeker daarom van mening is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de grenzen van de weigeringsgrond overschrijdt door zich te baseren op gegevens die niet in verband staan met zijn gegronde

vrees voor vervolging; dat ook de verklaringen over zijn reisweg en het ontbreken van documenten compleet irrelevant is voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging; dat alle elementen, beschikbaar in het administratief dossier, in overweging worden genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de opmerkingen in de bestreden beslissing in verband met de treinaanslag en de reisweg gekaderd dienen te worden in de algemene motivering waarmee het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt aangetoond; dat de verzoekende partij stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in werkelijkheid al uitspraak zou hebben gedaan over de gegrondheid van de zaak waardoor artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd geschonden; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet een beroep inricht; dat dit artikel niet uitdrukkelijk de gronden vermeldt waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bij dringend beroep bij hem aanhangig gemaakte beslissing kan bevestigen, dan wel kan beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met die welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van deze verklaringen vergelijkt met die welke op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, hij kan oordelen dat een kandidaat-vluchteling niet zal toegelaten worden in bepaalde in de wet omschreven gevallen; dat in casus de Commissaris-generaal het beroep vanuit deze bevoegdheid heeft onderzocht en de asielaanvraag als kennelijk ongegrond afgewezen; dat verzoeker ten onrechte oordeelt dat reeds over de zaak zelf werd geoordeeld; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien maart tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.